

Čís. 10509.

Novela k advokátnímu řádu (zákon ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n.).

Skutečně vykonávaná praxe jako samostatný advokát nahraňuje praktickou právní službu u advokáta.

(Rozh. ze dne 5. února 1931, R I 38/31).

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y v P r a z e z a m í t l ž á d o s t D r . O n d ř e j e B - a o z á p i s d o l i s t i n y a d v o k á t ů z t ě c h t o d ů v o d ů : R á č í t e s á m u z n á v a t i , ž e o ž á d o s t i V a š í n u t n o r o z h o d o v a t i n a p o d k l a d ě p ř e d p i s ů § 4 n o v e l y č í s . 4 0 / 1 9 2 2 , n e b o ť ž á d á t e , b y n á v r h n á š b y l p ř e d l o ž e n v e s m y s l u c i t . § 4 m i n i s t e r s t v u s p r a v e d l n o s t i z a ú č e l e m u d ě l e n í s o u h l a s u . P o d l e § 4 m o h o u v š a k a d v o k á t i , k t e ř í m ě l i v d o b ě o d 2 8 . ř í j n a 1 9 1 8 s í d l o m i m o ú z e m í r e p u b l i k y Č e s k o s l o v e n s k é , b ý t i d o s e z n a m u a d v o k á t ů z a p s á n i j e n , k d y ť v y k á ž í v š e c h n y n á l e ž i t o s t i n a ř í z e n é z á k o n e m . K n á l e ž i t o s t e m t ě m p á t ř í p o d l e § 1 (2) p í s m . e) a p o d l e § 5 p o d l e n y n ě j š í h o s t a v u v ě c i p ě t i l e t á p r a k s e k o n c i p i e n t s k á , k t e r o u j a k s á m u z n á v á t e v y k á z a t i n e m ů ž e t e . P o z n á m k y V a š e , k t e r é s e o p í r á j í o p ř í p a d y p ř e l o ž e n í s í d l a z e S l o v e n s k a d o o b v o d u p r a ž s k é a d v o k á t n í k o m o r y , s e n a p ř í p a d V á š n e h o d í p r o t o , ž e u V á s n e j d e o p ř e s í d l e n í , n ý b r ť o d o c e l a n o v ý z á p i s . P r o t o b y b y l o z b y t e č n o , z a b ý v a t i s e p o d r o b n o s t m i o t á z e k p ř e s í d l e n í . N a d b y t k e m u p o z o r ň u j e m e t a k é n a p o s l e d n í v ě t u § 3 n o v e l y . P o d l e n í i a d v o k á t , k t e r ý b y l v o b v o d u p r a ž s k é k o m o r y u s e d l ý a v z d a l s e a d v o k a c i e , m u s í ž á d á - l i z a o p ě t n ý z á p i s , p r o k á z a t i b e z o h l e d u n a s v o u d ř í v ě j š í p r a x i a d v o k á t n í , z á k o n n é p o d m í n k y (§§ 1 a 2) . Ž á d á m e - l i t e d y p o d l e j a s n ě h o p ř e d p i s u § 4 n o v e l y , a b y s t e v y k á z a l k o n c i p i e n t s k o u p r a x i z á k o n e m t í m n a ř í z e n o u , ž á d á m e o d V á s t o t ě ž , c o b y c h o m p o d l e § 3 m u s i l i ž á d a t i o d a d v o k á t a , k t e r ý b y l v n a š í k o m o ř e u s e d l ý , a l e a d v o k a c i e s e v z d a l . V y j s t e p o d l e § 4 p o v i n e n v y k á z a t i n á l e ž i t o s t i n y n í p o z á k o n u p r o z á p i s p l a t n é a n e r o z h o d u j í p ř e d p i s y , n a z á k l a d ě k t e r ý c h j s t e b y l v r . 1 9 1 4 z a p s á n n a ú z e m í k o š i c k é a d v o k á t n í k o m o r y . V a l n á h r o m a d a a d v o k á t n í k o m o r y v P r a z e n e v y h o v ě l a o d v o l á n í D r . O n d ř e j e B - a . D ů v o d y : S t í ť n o s t v z n á š í p r o t i n a p a d e n ě m u u s n e s e n í d v o j í n á m í t k u : 1) ž e v ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y n a p a d e n ý m u s n e s e n í m p ř e k r o č í l s v o u k o m p e t e n c i . U v á d í t e , ž e j s t e o d 2 3 . p r o s i n c e 1 9 2 1 a ť d o 2 1 . l i s t o p a d u 1 9 2 5 v y k o n á v a l p r a x i m i m o ú z e m í r e p u b l i k y Č e s k o s l o v e n s k é a d o d á v á t e , d o v o l á v a j e s e § 4 z á k . č í s . 4 0 / 1 9 2 2 , ž e v t a k o v ě m p ř í p a d ě j e s t v y h r a ž e n o m i n i s t r u s p r a v e d l n o s t i r o z h o d n u t í a v ý b o r u a d v o k á t n í k o m o r y p ř í s l u š í p o u z e p o d á n í d o b r o z d á n í . P o d l e t o h o m á t e s n a d z a t o , ž e p o d l e § 4 z á k . č í s . 4 0 / 1 9 2 2 p ř í s l u š í m i n i s t r u s p r a v e d l n o s t i r o z h o d o v a t i o c e l ě m k o m p l e x u o t á z e k , k t e r ý m i z á p i s d o s e z n a m u a d v o k á t ů v p ř í p a d ě § t o h o j e s t p o d m í n ě n . V t o m j e s t a l e o m y l . P o d l e c i t o v a n ě h o § 4 m u s í ž a d a t e l o z á p i s a) v y k á z a t i j a k o k a ť d ý ž a d a t e l o n o v ý z á p i s v š e c h n y p o d m í n k y § 1 o d s t . (2) p í s m . a) a ť f), t e d y t a k é p o d m í n k u § 1 o d s t . (2) p í s m . e) . S e z ř e t e l e m k t o m u , ž e j s t e d o d a t e č n ý m p o d á n í m

de pres. 9. prosince 1930 předložil potvrzení maďarského ministerstva vnitra, že jste dnem 26. července 1921 ztratil maďarské státní občanství a že jste ho znovu nenabyl (ač jste byl v Maďarsku od r. 1921 do r. 1925 advokátem) poznamenáváme, že se samo sebou rozumí, že projednávající věc předpokládáme, že jste státním občanem československým, jak okresní úřad v Humenném osvědčením dne 23. srpna 1930 dosvědčuje, změniv své patrně jinaké rozhodnutí dřívější ze dne 6. prosince 1926. Jinak by byla musila žádost Vaše býti zamítnuta také pro nedostatek podmínky § 1 odst. (2) písm. a). Žadatel podle § 4 musí ale ještě b) nad podmínky § 1 odst. (2) písm. a) až f) míti ještě povolení ministra spravedlnosti. V tom směru poukazujeme vedle jasného doslovu zákona také na podrobný výklad rozhodnutí ministerstva spravedlnosti ze dne 6. října 1927, čís. 40.024/27, jehož ověřený opis jste sám ke své stížnosti k ministerstvu spravedlnosti předložil. O tom, zda žadatel podle § 4 splnil náležitosti § 1 odst. (2) písm. a) až f), přísluší rozhodovati v první stolici výboru advokátní komory, v druhé valné hromadě a v třetí nejvyššímu soudu. Teprve, kdyby bylo uznáno, že žadatel vykázal všechny náležitosti uvedené, nastává nutnost a možnost, předložit věc ministru spravedlnosti, který pak již nemá rozhodovati o tom, jsou-li tu náležitosti § 1 odst. (2) písm. a) až f), nýbrž dá své svolení podle volné úvahy s hlediska zájmů veřejných, které padají na váhu při advokátu, který po převratu měl sídlo mimo území republiky Československé. V otázce domnělého překročení kompetence jste ostatně již podal přímo stížnost k ministerstvu spravedlnosti, které ji vyřídilo způsobem záporným. 2. Uznáváte, že nemůžete vykázati pětiletou praxi koncipientskou, předepsanou § 1 odst. (2) písm. e) a § 5 zák. čís. 40/1922, hájíte ale názor, že to, co se Vám do pětileté praxe koncipientské nedostává, má být pokládáno za nahražené Vaší samostatnou praxí advokátskou. Jak velkou praxi koncipientskou vlastně máte, jste přesně neprokázal, poněvadž ohledně kanceláře Dr. Š-a v Sobrancích sice prokazujete, že jste tam nastoupil dne 15. března 1910, neprokazujete ale, jak dlouho jste tam byl činným. Vy sám v podáních de pres. 25. srpna 1930 čís. 6096 a de pres. 9. prosince 1930 ad 9594 opětovně uvádíte, že máte dobu tří let právní praxe, dodáváje, že je to praxe předepsaná zák. čl. XXXIV z r. 1874, maje za to, že tato praxe včas Vašeho zápisu do seznamu advokátů po zákonu stačila. To jest ovšem omyl, poněvadž zákonným čl. VII/1912 byla předepsána dvouletá právní praxe další, vykonaná po složení advokátní zkoušky. V případě konkrétním jest to ale lhostejno, poněvadž musíte, žádaje nyní o zápis, jak v rozhodnutí výboru komory ze dne 6. září 1930 správně jest uvedeno, prokázati pětiletou praxi předepsanou zákonem čís. 40/1922. V otázce, zda samostatná praxe advokátská může nahraditi praktické zaměstnání v právní službě advokáta předepsané v § 5 zák. čís. 40/1922, odvoláváte se na to, že nejvyšší soud v jednom případě a sice v rozhodnutí č. j. R I 564/1927 čís. sb. 7229 vyslovil názor stanovisku Vašemu příznivý. Valná hromada přirozeně vzala názor takto vyslovený velmi pečlivě v úvahu. Valná hromada nemohla však nepřihlédnouti také k vážným pochyb-

nostem, vzniklým po onom rozhodnutí hned v roce 1927 (článek České advokacie str. 141 z r. 1927). Pokud jde o výklad § 4 zák. čís. 40/1922 byly pochybnosti ty z části již shora ad 1) vyznačeny. Pokud pak jde o otázku správního práva, zda samostatné provozování nějakého zaměstnání může nahraditi praxi ve služebním postavení předepsanou zákonem, měly jak bývalý správní dvůr soudní ve Vídni, tak náš nejvyšší správní soud častěji příležitost uvažovati o ní při obdobných případech práva živnostenského. Oba tyto správní soudy dospěly shodně k úsudku, že samostatné provozování nějakého zaměstnání nemůže nahraditi předepsanou nesamostatnou praxi v cizích službách. Správní soud vídeňský prohlásil v nálezu ze dne 29. září 1906 č. j. 10.219, Budwinski čís. 4643/1906, že není právního názoru na to, by doba samostatného provozování živnosti byla včítána v předepsanou zákonem dobu učňovskou a pomocnickou, poněvadž není zákonného ustanovení, které by to připouštělo. V nálezu ze dne 17. ledna 1912 čís. 556, Budwinski čís. 8672/12 týž správní soudní dvůr vídeňský prohlásil: »Für den Befähigungsnachweis im Sinne des § 13 a) Abs. 2 der Gewerbeordnung kommt nur die Lehr- und Dienstzeit, d. i. die in nichtselbständiger Stellung zugebrachte Verwendung im Gewerbe, nicht aber die selbstständige Ausübung des Gewerbes in Betracht«. Stejně náš nejvyšší správní soud prohlásil v nálezu ze dne 31. října 1923, čís. 18.046, Bohuslav 2818, že samostatné provozování živnostenského podniku továrenského nebo činnosti veřejného společníka v takovém podniku veřejné společnosti nenahraňuje zaměstnání praktické a služební dobu ve smyslu 3. odst. § 13 a) živn. ř. a v nálezu ze dne 16. března 1928, čís. 6481 Bohuslav 7154 znovu prohlásil, že skutečné provozování živnosti nenahraňuje o sobě ještě průkaz způsobilosti, »neboť o tom, co má takový průkaz obsahovati, dány jsou v § 14 přesné předpisy formálního rázu, jejichž splnění nelze nahraditi pouhou skutečností, že dotčená živnost byla již provozována, protože proto není zákonného podkladu«. Příklad posléz uvedeného rozhodnutí nejvyššího správního soudu jest v otázce, o níž jde, i jinak markantní. Tam Václav V. opověděl a provozoval fotografickou živnost v době, kdy byla ještě svobodnou. Pak se ale živnosti té vzdal a opověděl ji znovu teprve, když mezitím byla prohlášena za živnost řemeslnou. Nejvyšší správní soud prohlásil: »Živnost zaniká podle § 144 ž. ř. vzdáním se. Jím zanikla také veškerá živnostenská oprávnění V-ova. V. by mohl znovu k živnosti býti připuštěn, jen kdyby podal průkaz způsobilosti činnosti ve služebním zaměstnání, jak zákonem je předepsáno.« To jest po názoru valné hromady také stanovisko novely advokátního řádu čís. 40/1922. Také v ní jest v § 3 výslovně vytčeno, že resignací pomíjí právo vykonávati advokacii a že může bývalý advokát žádati za opětný zápis jen, prokáže-li zákonné podmínky §§ 1 a 2, mezi které právě patří praktické zaměstnání v právní službě u advokáta, předepsané § 5 téhož zákona. Kdyby byl zákonodárce chtěl, by samostatná právní praxe advokátní mohla býti náhradou za uvedenou právní službu u advokáta, byl by to zajisté výslovně řekl. Když tak neučinil, nutno míti za to, že taková náhražka jest nepřípustná. Ostatně může býti někdo zapsán do seznamu

advokátů a nemusí praxi advokátní provozovati. Vy sám v podání de pres. 9. prosince 1930 ad 9594 uvádíte, že jste v letech 1918, 1919, 1920 1921 byl v Pešti a že Vás komora v Turč. Sv. Martině vymazala teprve 2. července 1921. A i tato tři léta uplatňujete jako náhražku za scházející Vám léta koncipientská. Od kdy jste ostatně přestal dle vědomí svého praxi v Humenném provozovati, jest z podání Vašeho ze dne 9. prosince 1930 nejasno. Pravíte, že kancelář Vaši zničila ruská invase. Kdy se tak stalo a kdy jste do Budapešti odjel, neuvádíte. Mimo to by, kdyby taková náhražka byla přípustnou, byl myslitelným i případ, že by někdo byl za poměrů někde v dřívější době panujících bez jakékoliv přípravné praxe do seznamu advokátů zapsán a, že by pak tímto pouhým zápisem po pětiletém trvání jeho bez jakékoliv přípravné praxe byl mohl nabýti náležitostí § 5 novely. To ovšem uvádíme jen mimochodem, poněvadž podle stanoviska zákona samostatná právní praxe advokátní vůbec nenahraňuje požadovanou pětiletou právní službu u advokáta, i kdyby bylo prokázáno, v jaké míře byla ona samostatná praxe vykonávána. Vy jste ovšem ohledně advokacie v Humenném sám výslovnou resignaci nepodal, nýbrž jste, jak nyní v podání de pres. 9. prosince 1930 poněkud blíže vysvětľujete, komorou pro vystěhování vymazán. To se arciť při nejmenším rovná resignaci, zejména když jste se pak dal zapsat jako advokát v Budapešti. Ostatně musil byste dle § 3 odst. (3) a § 4 prokázati náležitost § 1 odst. (2) písm. e) stejně také v případě, kdyby Vaše vymazání komorou mělo býti posuzováno podle § 3 (1) písm. e) (opuštění sídla) nebo h) (disciplinární nález). Uzná-li nejvyšší soud na stížnost Vaši na rozdíl od advokátní komory, že jest u Vás podmínka § 1 odst. (2) písm. e) splněna, bude ovšem na výboru komorním, by si od Vás vyžádal bližší vysvětlení o době a okolnostech, za jakých jste do Budapešti přesídlil, než podá ministerstvu spravedlnosti zprávu předepsanou § 4 novely.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení valné hromady advokátní komory, jakož i usnesení komorního výboru a uložil komornímu výboru, by, doplně řádně řízení, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Jak dlouhé právní praxe bylo potřebí podle uh. zák. čl. XXXIV:1874 a VII:1912 k zápisu do seznamu advokátů jest, jak již napadené usnesení správně podotklo, zcela lhostejné, protože dovolatel musí prokázati podmínky stanovené nyní zákonem ze dne 31. ledna 1922 čís. 40 sb. z. a n. pro zápis do seznamu advokátů, chce-li býti zapsán na území Čsl. republiky. Podmínky ty stanoví § 1 odst. (2) písm. a) až f) cit. zák. a jest podle obsahu napadeného usnesení spornou mezi žadatelem a komorou jen podmínka písm. e), t. j., zda žadatel vykazuje praktickou právní službu v § 5 téhož zákona požadovanou. Podle tohoto § odst. 2 stačí od 1. ledna 1924 výkaz nejméně pětileté praktické právní služby u advokáta: Jde tedy o to, zda ji žadatel vykazuje. Nejvyšší soud setrvává při svém názoru vysloveném již v rozhodnutí čís. 7229 sb. n. s.,

že právní praxe jako advokát nahraňuje úplně právní praxi jako kandidát advokacie, a nemohou jej v přesvědčení tom zviklati vývody napadeného usnesení, jež se odvolávají na rozhodnutí býv. víd. správního dvoru soudního Budwinski č. 8672/12. Toto rozhodnutí jedná o výkazu způsobilosti, t. j. praktického výcviku podle § 13 a) odst. 2 až 4 živn. řádu, potřebném k nastoupení živnosti v odst. 1 zmíněné, t. j. obchodu se smíšeným zbožím podle § 38 odst. 3 téhož řádu, a praví, že pro tento výkaz přichází v úvahu jen doba učební a služební, nikoli však i doba samostatného provozování živnosti. Jako důvod uveden jest jen doslov zákona, jenž mluví ovšem jen o době učební (3 leta) a služební (2 leta) ale věcné důvody, proč samostatné skutečné vykonávání živnosti, dělo-li se o p r á v n ě n ě (otázka důležitá, jež však jest v rozhodnutí pomínuta mlčením, což jest zřejmě chyba) nesmí aspoň částečně (jen o to šlo t. j. o jeden chybící učební rok) nahraditi činnost uřednickou a služební, nebyly uvedeny vůbec, ačkoli jest na snadě otázka, zda zákon při svém doslovu nemyslí jen na obyčejný případ, takže zvláštní případ částečného nahrazení praxe dobou oprávněného samostatného vykonávání živnosti nebyl by v zákoně rozhodnut a bylo by jej teprve řešiti z ducha zákona. Než, i když by se připustilo, že živnostenský řád takové nahrazení činnosti nesamostatné oprávněnou činností samostatnou nedovoluje, zůstane to bez významu pro spornou otázku tohoto případu. Komora nevysvětluje, jak jest možno otázku advokátního řádu řešiti předpisem řádu živnostenského, ale činí to. Proti advokacii, která se vždy počítala mezi t. zv. svobodná umění (*artes liberales*), nelze bráti zajisté na příměr obchod se smíšeným zbožím nebo nějaké řemeslo, o jakéž živnosti v rozhodnutích těch jde, tak jako k akademickému malířství nelze bráti na příměr malířství pokojů a pod. Ačkoli advokacie jest podle své výdělečné stránky také živností, přece jest, poněvadž má kromě toho i stránku ideální (mravní) a jest tudíž zároveň veřejnou institucí (*munus publicum*), podle čl. V písm. f) vyhl. pat. k živn. řádu z působnosti živnostenského řádu vyloučena a svému vlastnímu t. zv. advokátnímu řádu podrobena. Již proto nelze se pro ni dovolávati předpisů živn. řádu ani obdobně, nýbrž jest mezery advokátního řádu doplniti v jeho duchu z jeho vlastních předpisů a z povahy advokacie. U živností vyžadujících průkaz způsobilosti, k nimž patří podle § 14 i každá řemeslná živnost, zahrnuje v sobě učební a služební činnost vedle praktického výcviku také osvojení si odborných znalostí, jichž nemůže čekatel získati tak snadno jako samouk, nýbrž nejlépe z poučení mistrova, a nahraňuje tudíž i odbornou školu (pročež podle § 13 a) odst. 4 a podle § 14 a) živn. řádu odborná škola nahraňuje zase učební dobu a, je-li školou praktickou, zcela nebo z části i služební dobu) na-proti tomu kandidát advokacie, než nastoupí praxi, musil absolvovati theoretická studia a vykonati zkoušky, a, než se připustí k praxi jako samostatný advokát, vykázati právní praxi a výkon advokátní zkoušky, takže jest vyloučeno, by praxi nastoupil samouk a není proto důvodu, by mu oprávněně vykonaná praxe jako advokát nebyla pak počítána za právní praxi jako kandidát ve smyslu § 5 cit. zák. Živnosti podle živno-

stenského řádu a advokacie nejsou tedy živnostmi sobě podobnými ani co do předmětu a povahy, ani co do podmínek způsobilosti k nim a proto také jest tu i podle § 7 obč. zák., jenž obdobu připouští jen v případech podobných, obdoba vyloučena. Tím jsou vyřízeny i další případy živnostenského řádu komorou dovolané. Právem si tedy stěžovatel činí nárok, by se mu doba samostatného vykonávání advokacie započítala. Arciť praví komora, že někdo může býti zapsán do seznamu advokátů a nemusí advokátní praxi provozovati. V tom má pravdu, avšak tomu čelilo právě již citované rozhodnutí čis. 7229, zdůraznivši výslovně a opětovně, že jen advokacie skutečně prakticky vykonávaná nahraňuje právní praxi kandidáta, pouhý zápis v seznamu advokátů že nestačí. A tu ovšem pravda, že stěžovatel nevykázal dobu praxe koncipientské, ježto sice potvrzeno, že u Dr. M. v Humenném byl zapsán od 1. ledna 1909 do 15. března 1910, avšak, jak dlouho pobyl u Dr. S-a v Sobrančích, u něhož nastoupil 15. března 1910, potvrzeno není. Nevykázal však ani dobu samostatného vykonávání advokacie, neboť byl sice zapsán 24. února 1914 jako advokát v Humenném, avšak sám udává v podání ze dne 9. prosince 1930, že ruská invaze v Karpatech mu zničila kancelář i domov a převrat že ho spatřil v Budapešti, kam utekl, z čehož jest souditi, že již roku 1915 přestal kancelář v Humenném provozovati. Že byl vymazán až 2. července 1921, jest lhostejno, protože zápis v seznamu o sobě nestačí, nýbrž třeba praktického provozování advokacie, jak již vyloženo. Musí tedy stěžovatel podati výkaz o délce praxe koncipientské a o délce praxe, kterou provozoval před 28. říjnem 1918 na území bývalého Rakousko-Uherska (§ 5 odst. (1) cit. zák.), tedy v H., jako samostatný advokát. Řízení jest tudíž neúplné a věc není zralá k řešení. Podotknouti jest, že podle odst. (5) § 5 cit. adv. nov. započítává se jen praxe po výkonu všech státních zkoušek nebo po dosažení doktorátu, leda že by kandidát prokázal nostrifikaci zkoušek neb doktorátu, a že stěžovatel nabyl doktorátu dle příl. C 16. dubna 1910 (tedy po praxi u Dr. M-a) a že ze spisů není zřejmo, zda a kdy složil státní zkoušky. Zbývá jen otázka § 4 cit. zák., jenž praví, že advokát, který měl v době od 28. října 1918 (od převratu) sídlo mimo území Československé republiky, může býti do seznamu zapsán jen, vykáže-li všechny náležitosti zákona a svolí-li k tomu, vyslechna komoru, ministr spravedlnosti. Tento předpis dopadá na stěžovatele, protože sám udává, že byl od 23. prosince 1921 do 21. listopadu 1925 advokátem v Budapešti. Tím liší se tento případ od případu cit. rozhodnutí čis. 7229 stěžovatelem dovolaného, kde žadatel po převratu vůbec advokacii neprovozoval a tudíž advokátem nebyl a ani býti nemohl, protože byl úředníkem v Lipt. sv. Mikuláši a pak u pozemkového úřadu v Praze a nemohl tedy býti advokátem v Novém Sadě, jak tomu chtěla komora, ani fakticky a po případě ani právně (§ 20 a) adv. řádu a § 2 c) cit. zák.), při čemž, jak podrobně doličeno, nevadilo, že byl tam ze seznamu vymazán až v roce 1920. Rozhodnutí to tudíž odmítlo kumulovati s § 5 předpis § 4, kdežto u žadatele, jenž po převratu byl advokátem v Budapešti, jest kumulace na místě. Shledá-li tudíž komorní výbor po doplnění

řízení, že stěžovatel vykázal zákonnou dobu praxe, povolí mu přece jen zápis, dá-li napřed ministr spravedlnosti souhlas. Nelze tedy vyhověti stěžovateli o zařízení »bezpodmínečného« přijetí do seznamu.

Čís. 10510.

Pozemková reforma.

Proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o zkráceném přidělu podle § 7, nový doslov, záb. zák., naje pak co do podmínek tohoto přidělu není soudní pořad přípustným.

(Rozh. ze dne 5. února 1931, R I 47/31).

Státní pozemkový úřad povolil vlastníku zabraného majetku v t. zv. zkráceném přidělovém řízení, by odprodal z volné ruky určité nemovitosti za přidělové ceny osobám, které Státní pozemkový úřad označí. Stížnost firmy W., jež v době převzetí na oněch pozemcích z důvodu pachtovního práva hospodařila, soud prvé stolice odmítl jako nepřípustnou. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, výrok rozhodnutí prvé soudní stolice však opravil v ten rozum, že se stížnost firmy W. do rozhodnutí Státního pozemkového úřadu odmítá pro nepřípustnost soudního pořadu.

Důvody:

Pozemková reforma jakožto předmět práva veřejného provádí se v řízení správním, a to zvláště k tomu v zákoně zřízeným správním úřadem, Státním pozemkovým úřadem, kdežto soudům přísluší podle § 7 zákona o poz. úř. činiti opatření a rozhodovati jen o těch věcech, jež jim v zákonodárství pozemnoreformním zvláště byly přikázány. Jest tedy otázkou, zda v tomto případě jde o takovou soudům přikázanou věc, zda jim jest přikázáno rozhodovati o stížnostech do opatření toho druhu, jímž jest napadené opatření Státního pozemkového úřadu. Otázka musí býti zodpověděna záporně. Stěžovatelka domáhá se jako pachtýřka přiznání náhrady za strojená hnojiva upotřebená do pozemků od zabraného velkostatku se svolením Státního pozemkového úřadu odprodaných a napadá řečené rozhodnutí tohoto úřadu proto, že jí náhradu tu nepřiznalo, dovolávajíc se předpisů § 43 a) a § 46 náhr. zák. Avšak o případ těchto předpisů nejde. Předpisy tyto vztahují se, jak již z nápisu celé kapitoly, v níž jsou zařazeny (»O převzetí« a »O převzetí za náhradu«), jakož i z jejich vlastního obsahu jasně plyne, jen na případy, kde jde o náhradu za pozemky Státním pozemkovým úřadem převzaté. Tu ovšem ustanoveno, že do rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o náhradě přísluší rekurs na řádné soudy (§ 46 první odstavec cit. zák.), a to i pachtýři v příčině vynaložených umělých hnojiv (§ 43 a) čtvrtý odstavec